

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **Ing. M. V.**

zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Hlaváčkem
sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**

sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2017, č. j. MSK 154826/2017, ve věci
žádosti o poskytnutí informací

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou do datové schránky Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 27. 12. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil odvoláním napadené rozhodnutí statutárního města Opava (dále též jen „město“) ze dne 27. 10. 2017, sp. zn. MMOP 121903/2017/4278/2017/TAJ, kterým město postupem podle § 15 odst. 1 zákona číslo 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), částečně odmítlo žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 9. 1. 2017. Částečné odmítnutí žádosti se týkalo žalobcem požadovaných zápisů z jednání představenstva společnosti Slezský fotbalový club Opava a.s. (dále též jen „společnost“) za dobu od 1. 1. 2016 do dne sepsání žádosti a dále soupisu faktur vystavených a přijatých touto společností za účetní období 2014/2015 a 2015/2016, s výjimkou ve výroku prvostupňového rozhodnutí výslovně uvedených listin a informací, které byly žalobci poskytnuty. Město a žalovaný odůvodnili svá rozhodnutí shodně tím, že město neposkytnutými informacemi nedisponuje a nemá povinnost je mít. Žalobce s názorem města, potažmo žalovaného, nesouhlasí a domáhá se zrušení obou rozhodnutí. V žalobě současně navrhuje, aby krajský soud uložil městu povinnost poskytnout žalobci informace v rozsahu jeho žádosti ze dne 9. 1. 2017.
2. Žalobce v žalobě úvodem zdůraznil, že statutární město Opava vlastní 99,23 % akcií společnosti Slezský fotbalový club Opava a.s. a je tak vůči této společnosti ovládající osobou ve smyslu § 74 a násl. zákona číslo 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z. o. k.“). Podle žalobce je již z toho titulu povinností města požadovanými informacemi disponovat, případně je na žádost zastupitele města od ovládané společnosti vyžádat, a to v neanonymizované podobě. Žalobce poukázal na to, že nejprve požadoval informace (listiny) přímo od společnosti Slezský fotbalový club Opava a.s., protože se domníval, že se jedná o povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona. Následně však Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 1146/16, ze dne 20. 6. 2017, změnil dosavadní judikaturu správních soudů při výkladu pojmu „veřejná instituce“ tak, že obchodní společnost je povinným subjektem pro účely informačního zákona za podmínky, že povinný subjekt je jejím jediným společníkem (akcionářem), resp. že jedinými společníky či akcionáři jsou povinné subjekty. V bodě 80 tohoto nálezu Ústavní soud dále dodal, že žadatel se může s žádostí o poskytnutí informací obrátit na příslušný orgán státu (samosprávného celku), který jménem státu nebo územně samosprávného celku práva spojená s jeho účastí ve společnosti vykonává. Povinnost města disponovat požadovanými informacemi dovozuje žalobce také ze skutečnosti, že pro město coby ovládající osobu platí tzv. sankční ručení za závazky jím ovládané společnosti podle § 71 z. o. k., pokud ví či má vědět o jejím hrozícím úpadku a neučiní vše potřebné a rozumně předpokládané k jeho odvrácení. Město by se tak mělo podle žalobce zabývat tím, zda u ovládané společnosti nehrozí úpadek a disponovat pro tyto účely údaji o jejím hospodaření a záměrech, mezi které patří také listiny požadované žalobcem. Žalobce dále zdůraznil, že jako zastupitel města má právo kontrolovat, zda rada města plní úkoly zakladatele

Shodu s prvopisem potvrzuje

obchodní společnosti s péčí řádného hospodáře a má tak za to, že pokud město získává od společnosti informace v anonymizované podobě, je jeho povinností na žádost člena zastupitelstva tyto informace získat a poskytnout neanonymizované. V této souvislosti odkázal na stanovisko Ministerstva vnitra České republiky číslo 1/2016, ze dne 13. 4. 2016, podle kterého podá-li žádost o informace člen zastupitelstva s odkazem na zákon o obcích, použijí se při vyřizování jeho žádosti pouze procesní ustanovení informačního zákona a naopak se neaplikuje hmotněprávní úprava omezení práva na informace uvedená v § 7 až § 11 informačního zákona. Žalobce rovněž poukázal na to, že mu v minulosti na jeho e-mailovou žádost ze dne 29. 1. 2016 adresovanou primátorovi města byly do 3 dnů bez problémů poskytnuty zápisy z jednání představenstva společnosti za roky 2005 až 2015 a účetní závěrky za období 2013/2014 a 2014/2015 (*zřejmě 2015 – poznámka krajského soudu*). Žalobce závěrem konstatoval, že pokud společnost Slezský fotbalový club Opava a.s. není povinným subjektem a současně by ani město nemělo povinnost požadované informace od této společnosti získat a žalobci coby jeho zastupiteli je poskytnout, neměl by fakticky žádnou cestu k jejich získání.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Souhlasil se žalobcem potud, že na žádost zastupitele o informace opřenu o zákon o obcích nelze aplikovat důvody pro odmítnutí žádosti uvedené v § 7 až § 11 informačního zákona, v přezkoumávané věci však byla žádost žalobce odmítnuta z toho důvodu, že povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponuje a ani to není jeho povinností. Právo akcionáře není neomezené a akcionář má podle § 357 z. o. k. právo pouze na takové informace, které jsou potřebné pro posouzení obsahu záležitostí zařazených na valnou hromadu nebo pro výkon akcionářských práv na ní. Město tak nemá ani právní nástroj, jak společnost k poskytnutí neanonymizovaných informací přimět. Na věci nic nemění, že v minulosti žalobci požadované informace poskytlo. V přezkoumávané věci se město pokusilo požadované listiny od společnosti získat, dokonce opakovaně, ale obdrželo je pouze v takové podobě, v jaké je následně poskytlo žalobci.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce požádal dne 9. 1. 2017 Radu města Opavy o poskytnutí informací ve vztahu ke společnosti Slezský fotbalový club Opava a.s., konkrétně o zápisy z jednání jejího představenstva a dozorčí rady za období od 1. 1. 2016 do dne podání žádosti a dále o soupis všech faktur vystavených a přijatých touto společností za účetní období 2014/2015 a 2015/2016. Žádost odůvodnil tím, že je zastupitelem města a jeho právo na poskytnutí požadovaných informací vyplývá z § 82 zákona číslo 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“). Město žalobci sdělilo přípisem ze dne 8. 2. 2017, že požadovanými informacemi nedisponovalo a nedisponuje, neboť se jedná o interní dokumenty společnosti vzniklé při její činnosti, ale požádalo dotčenou společnost o jejich poskytnutí a zalepenou obálku obdrženou od společnosti, ve které se mají požadované listiny nacházet, mu zasílá. Žalobce podal proti postupu města stížnost, ve které protestoval proti tomu, že předané listiny jsou anonymizované. Město následně rozhodnutím ze dne 17. 2. 2017 žádost žalobce o informace v celém rozsahu odmítlo s odůvodněním, že povinným subjektem je Slezský fotbalový club Opava a.s., město požadovanými informacemi nedisponuje a nemá povinnost je mít. Na základě odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 3. 2017, č. j. MSK 29063/2017, zrušil prvostupňové rozhodnutí města o odmítnutí žádosti s odůvodněním, že z obsahu spisu nevyplývá způsob zjišťování či vyhledávání požadovaných informací ze strany města. Žalovaný v kasačním rozhodnutí poukázal také

Shodu s prvopisem potvrzuje

na to, že některé informace již byly žalobci poskytnuty, proto nemohla být současně žádost v této části odmítnuta. Následně došlo opakovaně k vydávání rozhodnutí města o odmítnutí žádosti žalobce a k následnému rušení těchto odmítavých rozhodnutí v odvolacím řízení žalovaným. Po vydání jednoho z kasačních rozhodnutí žalovaného (ze dne 20. 6. 2017) se město obrátilo přípisem ze dne 21. 6. 2017 na vedoucí jednotlivých odborů místního magistrátu s žádostí o ověření, zda mají v držení listiny požadované žalobcem. Podle interních sdělení vedoucích odborů byly zajištěny některé zápisy z jednání představenstva a dozorčí rady společnosti a výpisy z některých přijatých a vystavených faktur. Tyto listiny byly žalobci poskytnuty a ve zbytku město jeho žádost rozhodnutím ze dne 4. 7. 2017 odmítlo. Také toto rozhodnutí města bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 8. 2017, č. j. MSK 88806/2017. Město následně přípisem ze dne 4. 10. 2017 vyzvalo společnost k zaslání listin požadovaných žalobcem v neanonymizované podobě a v opačném případě ji požádalo o sdělení důvodů, proč dokumenty zaslány nejsou, zda někdy byly v neanonymizované podobě městu zaslány, dále o zaslání materiálu, který byl v zalepené obálce poskytnutý žalobci jako příloha přípisu ze dne 7. 2. 2017 a o sdělení důvodů, proč společnost na rozdíl od minulosti tentokrát žalobci prostřednictvím města požadované informace neposkytla. V odpovědi datované 26. 10. 2017 společnost informovala město, že podle nálezu Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV. ÚS 1146/16 není povinným subjektem a opětovně zaslala městu listiny, které byly v zalepené obálce přílohou přípisu ze dne 7. 2. 2017. Ke svému jednání v minulosti společnost uvedla, že žalobce v minulosti nepožadoval tak rozsáhlé soubory informací a tehdy požadované informace se netýkaly obchodního tajemství ani osobních údajů a dat, zejména pokud jde o výši odměn hráčů a trenérů. Rozhodnutím ze dne 27. 10. 2017 (č. j. MMOP 121903/2017/4278/2017/TAJ) město žádost žalobce o poskytnutí informací odmítlo, s výjimkou „nalezených“ a žalobci poskytnutých informací. Z výroku prvostupňového rozhodnutí ve spojení s jeho odůvodněním vyplývá, že některé listiny město poskytlo žalobci v úplném znění (zápis z jednání představenstva společnosti ze dne 8. 3. 2016, zápisy z jednání dozorčí rady ze dne 8. 1. 2016, 15. 4. 2016, 23. 9. 2016 a 14. 11. 2016, zprávy z dozorčí rady o přezkoumání účetní závěrky, přehled uhrazených faktur za energie a služby za červenec 2014 až listopad 2015 a leden 2016 až červen 2016 a výpis přijatých faktur z účetní evidence města za období 2014 a 2015) a zbývající listiny obsahovaly některé „začerněné“ údaje, což město ve výroku rozhodnutí vyjádřilo tím, že žalobci poskytuje informace z těchto listin (jednalo se o zápisy z jednání představenstva společnosti číslo 14/2016, 17/2016, 18/2016, 19/2016, 20/2016, 21/2016, 22/2016, 23/2016, 24/2016 a 25/2016, zápis z jednání představenstva a dozorčí rady společnosti číslo 15/2016, seznamy faktur vydaných společností za účetní období 2014/2015 a 2015/2016). Ke druhé skupině listin, které žalobci nebyly poskytnuty v úplném znění, město v odůvodnění uvedlo, že byly žalobci předány v takové podobě, v jaké je město obdrželo od společnosti s tím, že město tyto listiny v úplné podobě k dispozici nemá a nemá ani povinnost je mít. Město se v odůvodnění rozhodnutí vyjádřilo také k předchozí praxi, a to tak, že předchozí zápisy z jednání představenstva za roky 2005 a 2015 poskytla společnost městu bez problémů, po rozšíření požadovaných informací o seznamy faktur si uvědomila svoji odpovědnost a poskytla informace anonymizované. Předchozí neformální postup společnosti nebyl podle města správný, proto bylo přistoupeno k jeho revizi. Také proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že město je bezpochyby povinným subjektem ve smyslu informačního zákona a má proto povinnost

Shodu s prvopisem potvrzuje

poskytovat žadateli takové informace, které se vztahují k jeho působnosti, tj. takové informace, které má nebo ze zákona má mít. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že město požadované informace vyhledávalo v dostatečném rozsahu, přičemž ty informace, kterými disponovalo, žalobci poskytlo, a ty informace, kterými nedisponuje, rozhodnutím odmítlo. Žalovaný vyslovil souhlas se závěry města, že nemá povinnost neposkytnutými informacemi disponovat s tím, že taková povinnost nevyplývá ze současné právní úpravy. Ke změně správní praxe města při poskytování informací žalobci žalovaný uvedl, že tato změna byla vyvolána zejména přístupem společnosti Slezský fotbalový club Opava a.s., což ve vztahu k městu považuje za objektivní důvod.

5. Krajský soud po ověření, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje veškeré formální náležitosti stanovené zákonem, přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, krajský soud neshledal. Krajský soud rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s.
6. Po stránce skutkové není sporu o tom, že žalobce coby zastupitel statutárního města Opava požádal dne 9. 1. 2017 radu tohoto města o poskytnutí informací týkajících se společnosti Slezský fotbalový club Opava a.s., jehož je město většinovým akcionářem vlastním akcie o hodnotě 99,23 % základního kapitálu této společnosti (*v některých údajích se sice uvádí 99,25 %, uvedený rozdíl však krajský soud nepovažuje za právně významný pro věc*). Konkrétně požadoval zápisy z jednání představenstva uvedené společnosti a její dozorčí rady od 1. 1. 2016 do dne podání žádosti a soupis všech faktur vystavených a přijatých touto společností za účetní období 2014/2015 a 2015/2016. Město v průběhu řízení o žádosti poskytlo žalobci v úplné podobě zprávy dozorčí rady společnosti o přezkoumání účetní závěrky, přehled uhrazených faktur za energie a služby vystavených společností za červenec 2014 až listopad 2015 a leden 2016 až červen 2016, výpis přijatých faktur z účetní evidence města za období 2014 a 2015, zápis z jednání představenstva společnosti ze dne 8. 3. 2016 a zápisy z jednání její dozorčí rady ze dne 8. 1. 2016, 15. 4. 2016, 23. 9. 2016, 14. 11. 2016. Zbývající požadované informace (listiny) město poskytlo žalobci v neúplné podobě, v jaké je získalo od společnosti Slezský fotbalový club Opava a.s., kdy některé údaje byly anonymizovány („začerněny“). V tomto rozsahu pak město žádost žalobce postupem podle § 15 odst. 1 informačního zákona odmítlo s odůvodněním, že požadované informace nemá a nemá povinnost je mít.
7. Stěžejním a v zásadě jediným žalobním bodem je nesouhlas žalobce s právním názorem města a žalovaného ohledně povinnosti města mít k dispozici veškeré žalobcem požadované informace. Žalobce vyslovil přesvědčení, že město má povinnost mít tyto informace k dispozici, popřípadě je na žádost zastupitele od ovládané společnosti vyžádat.
8. K právnímu posouzení věci krajský soud předepisuje, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobce požádal o totožné informace přímo společnost Slezský fotbalový club Opava a.s. a při odmítnutí jeho žádosti podal vůči této společnosti správní žalobu, ve které se domáhá zrušení odmítavých rozhodnutí a poskytnutí požadovaných informací. Řízení je u zdejšího soudu vedeno pod sp. zn. 22 A 55/2017 a v současné době je přerušeno. Jednou ze stěžejních právních otázek řešenou v uvedeném soudním sporu je, zda má společnost

Shodu s prvopisem potvrzuje

Slezský fotbalový club Opava a.s. postavení povinného subjektu podle § 2 odst. 1 informačního zákona coby tzv. veřejná instituce. Právní posouzení této otázky, kterou lze zobecnit do znění: *„Zda a v jakých případech má obchodní korporace, jejímž společníkem (akcionářem) je stát (územní samosprávný celek), pro účely informačního zákona postavení povinného subjektu“*, prošlo v poslední době v rozhodovací praxi soudů vývojem. Nejprve Ústavní soud v nálezu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16 (ve věci ČEZ, a.s.) rozhodl, že *„Povahu veřejné instituce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím naopak v žádném případě nelze přiznat obchodní společnosti, jejíž postavení se řídí zákonem o obchodních korporacích (dříve obchodním zákoníkem), pokud by stát, územně samosprávný celek nebo jiný povinný subjekt podle zákona o svobodném přístupu k informacím nebyly jejími jedinými společníky, případně pokud by všichni její společníci nesestávali z těchto subjektů“* (zvýraznění provedl krajský soud). Tímto nálesem, který bývá v rozhodovací praxi správních soudů z poslední doby označován jako přelomový, bylo podstatným způsobem zúženo dosavadní vnímání soukromoprávních obchodních korporací s veřejnou majetkovou účastí coby veřejných institucí ve smyslu informačního zákona. Následně však Ústavní soud ve věci sp. zn. II. ÚS 618/18 usnesením přerušil své řízení a postoupil podle § 23 zákona číslo 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, plénu Ústavního soudu návrh na zaujetí stanoviska k právnímu názoru odchylnému od právního názoru vysloveného v uvedeném „přelomovém“ nálezu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16. V odůvodnění usnesení předkládající senát Ústavního soudu mimo jiné konstatoval, že po předběžném projednání věci dospěl k názoru, který se odchyluje od právního názoru Ústavního soudu vyjádřeného v nálezu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, ve vztahu k možnému podřazení obchodní společnosti, jejímž společníkem je stát nebo územně samosprávný celek, pod pojem „veřejná instituce“ ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona informačního zákona. Otázka, zda a za jakých podmínek jsou obchodní korporace s majetkovou účastí státu či územně samosprávného celku veřejnými institucemi a tedy povinnými subjekty ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona tak zůstává nadále otevřena. Pro rozhodnutí v této věci však není posouzení přdestředné otázky rozhodující, proto krajský soud toto řízení nepřerušoval a rozhodl ve věci bez ohledu na její vyřešení plénem ústavního soudu.

9. Podle § 82 písm. b) zákona o obcích má člen zastupitelstva obce právo vznášet dotazy, připomínky a podněty na radu obce a její jednotlivé členy, na předsedy výborů, na statutární orgány právnických osob, jejichž zakladatelem je obec, a na vedoucí příspěvkových organizací a organizačních složek, které obec založila nebo zřídila; písemnou odpověď musí obdržet do 30 dnů. Podle písm. c) téhož ustanovení je zastupitel oprávněn požadovat od zaměstnanců obce zařazených do obecního úřadu, jakož i od zaměstnanců právnických osob, které obec založila nebo zřídila, informace ve věcech, které souvisejí s výkonem jejich funkce; informace musí být poskytnuta nejpozději do 30 dnů.
10. Rozhodovací praxe správních soudů se již ustálila na závěru, že pro poskytování informací členům zastupitelstva obce podle § 82 zákona o obcích se použije úprava obsažená v informačním zákoně, jde-li o informace, které by byl povinný subjekt povinen poskytnout podle informačního zákona (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2013, čj. 8 Aps 5/2012 - 47 nebo ze dne 11. 4. 2018, čj. 4 As 7/2018 - 48; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedená v tomto rozsudku jsou na stránkách www.nssoud.cz). Ve druhém z označených rozhodnutí pak Nejvyšší správní soud dále

Shodu s prvopisem potvrzuje

v bodě 23 odůvodnění rozvedl, že „[p]rávo zastupitele na informace je v § 82 písm. c) zákona o obcích vymezeno obecně, bez stanovení procesních pravidel pro vyřizování žádostí zastupitelů o informace formalizovaným způsobem. Z toho lze dovozovat, že odpovědnost orgánů obce, popř. právnických osob, které obec založila či zřídila, za plnění povinností vyplývajících z tohoto ustanovení je primárně politická, tyto orgány nejsou povinny o žádosti vydávat rozhodnutí a poskytnutí informací podle tohoto ustanovení nelze obecně vymáhat např. cestou soudní žaloby apod. (s dále uvedenou výhradou). Jde tedy především o interní vztahy v rámci orgánů příslušné obce, nikoli o výkon veřejné správy navenek. Případné porušování povinností vyplývajících z tohoto ustanovení může být případně i předmětem zásahu orgánu dozoru podle § 124 zákona o obcích, na nějž se dotčený zastupitel může obrátit.“

11. S právními názory uvedenými v předchozím odstavci krajský soud souhlasí, považuje je za přiléhavé na posuzovanou věc a neshledává důvody postupovat jinak. Ve stručnosti lze proto uzavřít, že bez ohledu na to, zda se v případě žalobce jedná o zastupitele města, žaloba proti rozhodnutí žalovaného ve věci odmítnutí jeho žádosti o poskytnutí informací může být úspěšná pouze tehdy, pokud by žalobcem označený povinný subjekt byl povinen sporné informace poskytnout podle příslušných ustanovení informačního zákona a pouze v rozsahu povinností vyplývajících z tohoto zákona. Proto také považuje krajský soud za nedůvodné veškeré žalobní námitky zdůrazňující specifické postavení žalobce coby zastupitele města a podstatu sporu shledává v otázce, zda město bylo povinno požadované informace poskytnout podle příslušných ustanovení informačního zákona (tj. bez ohledu na postavení žalobce), včetně toho, zda bylo jeho povinností tyto informace – pokud jimi nedisponuje – od jím ovládané společnosti vyžádat.
12. Statutární město Opava je coby územní samosprávný celek nepochybně povinným subjektem podle § 2 odst. 1 informačního zákona. Informační povinnost však má pouze k těm informacím, které se vztahují k jeho činnosti, které skutečně existují, jsou zaznamenány a nacházejí se v jeho dispozici. Současně platí, že pokud povinný subjekt zjistí, že nemá informaci, kterou podle svých povinností stanovených právními předpisy má mít, je povinen ji okamžitě doplnit a poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 5 As 112/2013 – 30). Naopak pokud povinný subjekt určitou informaci nedisponuje a ani jí disponovat nemusí, je to samo o sobě objektivním důvodem, který znemožňuje vyhovění žádosti o její poskytnutí. V tomto směru nemůže povinnému subjektu z povahy věci ani svědčit břemeno důkazní k prokázání skutečnosti, že určité informace nemá, musí však zdůvodnit, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá, resp. není jeho povinností je mít. Takové sdělení včetně jeho zdůvodnění a jeho věrohodnosti je zapotřebí posuzovat v každém jednotlivém případě samostatně v závislosti na jeho konkrétních okolnostech, a to rovněž s přihlédnutím k tomu, zda se nemůže např. jednat jen o obstrukční jednání povinného subjektu. Nelze totiž bez dalšího dovozovat, že pokud povinný subjekt žadateli o informace bez relevantního zdůvodnění pouze sdělí, že tyto informace nemá, tak se musí žadatel s tímto tvrzením spokojit (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č.j. 6 As 251/2016 – 26 a v něm citovanou judikaturu).
13. Po promítnutí uvedených právních závěrů do poměrů projednávané věci krajský soud konstatuje, že jak město, tak žalovaný, v konečných rozhodnutích dostatečným a přesvědčivým způsobem odůvodnili, na základě jakých konkrétních skutečností učinili závěr, že město sporné informace nemá a především není ani jeho povinností je mít. Z obsahu spisu vyplývá, že město po „sladění“ právních názorů s právními závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje

žalovaného vyvinulo dostatečné úsilí, aby požadované listiny pro žalobce zajistilo (žádosti adresované příslušným zaměstnancům města a samotné společnosti), a také mu řadu listin poskytlo, resp. zprostředkovalo jejich poskytnutí, ať již v úplné či částečně upravené (anonymizované) podobě. Jak se podává z obsahu správního spisu, napadaná „anonymizace“ se týká vskutku především konkrétních jmen či výše odměn dodavatelů, hráčů, trenérů, popř. dalších spolupracujících osob (pořadatelé), se kterými má společnost Slezský fotbalový club Opava a.s. závazkové vztahy, popřípadě do nich vstupovala. Krajský soud přitom neshledává žádný negativní vliv absence těchto zpravidla citlivých osobních údajů na výkon povinností města coby majoritního akcionáře ve vztahu k jím ovládané akciové společnosti, a to ani pokud jde o povinnost ručení podle § 71 z. o. k., o kterou žalobce povinnost města disponovat požadovanými údaji opírá. Krajskému soudu není zřejmé, jak mohou uvedené chybějící údaje samy o sobě ovlivnit vědomí města o tom, zda společnost je v úpadku nebo že jí úpadek hrozí. Krajský soud podotýká, že žalobní bod projednal v tom rozsahu, v jakém jej žalobce v žalobě uplatnil. V této souvislosti krajský soud připomíná ustálenou judikaturu správních soudů, podle které míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78; 2162/2011 Sb. NSS). Za situace, kdy žalobce s výjimkou obecně koncipovaného odkazu na povinnosti akcionáře a ovládající osoby netvrdil žádné konkrétní skutečnosti ve vztahu k jednotlivým neposkytnutým informacím (resp. spíše údajům), ze kterých by vyplývala povinnost města tyto údaje mít a zjišťovat, omezuje se také krajský soud pouze na obecný závěr, že z právní úpravy ani obsahu spisu takovou povinnost města ve vztahu k jím ovládané společnosti neshledal ani nedovodil.

14. Na věci nic nemění, že žalobce v minulosti zápisy z jednání představenstva společnosti od města, resp. společnosti obdržel. Jak se podává z obsahu správního spisu, listiny, které žalobci poskytlo přímo město z vlastních zdrojů, byly v úplném znění a ke změně v praxi spočívající v částečné anonymizaci některých údajů v listinách došlo u společnosti, která tuto změnu odůvodnila jednak širším rozsahem a obsahem nově požadovaných informací (především o seznam vystavených a přijatých faktur) a zejména vývojem soudní judikatury. Za situace, kdy krajský soud neshledal povinnost města sporné listiny od společnosti vyžádat, nelze mu ze stejných důvodů klást k tíži ani změnu v praxi společnosti při jejich poskytování. Zda je společnost sama povinna poskytnout žalobci veškeré požadované informace, včetně těch, které „začernila“, lze řešit až ve sporu s uvedenou společností.
15. Nad rámec výše uvedeného krajský soud dodává k obavám žalobce, že dojde ke znemožnění výkonu jeho kontrolní činnosti a nezbude mu „žádná cesta k získání požadovaných informací“, že právo žalobce na jejich získání závisí na tom, jakým způsobem bude vyhodnocena otázka podřazení společnosti Slezský fotbalový club Opava a.s. pod režim povinného subjektu podle § 2 odst. 1 informačního zákona, kterou dosud krajský soud považuje z důvodů uvedených výše za otevřenou. Bude-li tato společnost shledána povinnou ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, bude namísto se zabývat obsahem a rozsahem její informační povinnosti, včetně případných důvodů pro odmítnutí žádosti. Pokud by se ale měl zcela prosadit názor prezentovaný v nálezů Ústavního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje

ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, t.j. že informační povinnost se vztahuje pouze na ty obchodní společnosti, jejichž jediným společníkem (akcionářem) je stát, územní samosprávný celek či jiný povinný subjekt, tak právní následky tohoto závěru nelze obcházet tím, že by se informační povinnost přenesla v plném rozsahu na veřejnoprávní subjekt, který má v příslušné obchodní společnosti účast. Takový závěr nelze učinit ani z bodu 80 odůvodnění předmětného ústavního nálezu ve znění: „Zcela nedotčena pak zůstává možnost požádat o informace vztahující se k určité obchodní společnosti, v nichž má stát nebo územní samosprávný celek účast, jejich příslušný orgán, který jménem státu nebo územního samosprávného celku vykonává práva spojená s touto účastí“. Uvedenou část odůvodnění nelze vytrhávat z kontextu celého nálezu, ve kterém Ústavní soud zdůrazňoval, že obchodní společnost představuje typický příklad soukromoprávního subjektu a že se jedná o samostatný subjekt, jehož zájmy nemusí být totožné se zájmy jejího společníka. Podle přesvědčení krajského soudu i v takovém případě platí, že příslušný orgán státu či obce (kraje) poskytne žadateli pouze ty informace o obchodní společnosti s jeho účastí, které má, případně u kterých bude dovozena jeho povinnost je mít či získat a není jeho povinností opatřovat nad uvedený rámec další informace týkající se příslušné společnosti, které v době podání žádosti reálně nemá a které ani není povinen či dokonce oprávněn od ní požadovat.

16. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že statutární město Opava sice má postavení povinného subjektu, ale žalobce v řízení nevyvrátil ani účinně nezpochybil závěry tohoto města a žalovaného, podle kterých město požadované a dosud neposkytnuté informace nemá a ani nemá povinnost je mít, resp. je po ovládané obchodní společnosti požadovat. Proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud v návaznosti na procesní výsledek sporu, a za situace, kdy žalobce v řízení úspěšný nebyl a procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 22. listopadu 2018

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje